

780

USTAWA

z dnia 29 sierpnia 1997 r.

o finansowaniu dróg publicznych.

Art. 1. 1. Ustawa reguluje ogólne zasady finansowania budowy, modernizacji, utrzymania i ochrony dróg publicznych oraz zarządzania nimi.

2. Przepisy ustawy nie mają zastosowania do autostrad płatnych budowanych i eksploatowanych na zasadach określonych przepisami o autostradach płatnych.

Art. 2. 1. Zadania w zakresie budowy, modernizacji, utrzymania i ochrony dróg oraz zarządzania nimi finansowane są przez:

- 1) Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Dróg Publicznych, w odniesieniu do:
 - a) dróg krajowych poza granicami miast, w których przewodniczącym zarządu jest prezydent miasta,
 - b) odcinków dróg krajowych o przeważającym ruchu tranzytowym i obwodnic położonych w granicach miast, w których przewodniczącym zarządu jest prezydent miasta,
- 2) wojewodę, w odniesieniu do:
 - a) dróg wojewódzkich poza granicami miast,
 - b) dróg wojewódzkich w granicach miast, z wyłączeniem dróg, o których mowa w ust. 3 pkt 1 lit. b),
 - c) dróg krajowych w granicach miast, w których przewodniczącym zarządu jest prezydent miasta, z wyłączeniem dróg, o których mowa w pkt 1 lit. b), wyłącznie w zakresie budowy i modernizacji,
 - d) dróg krajowych w granicach miast, w których przewodniczącym zarządu jest prezydent miasta, z wyłączeniem dróg, o których mowa w pkt 1 lit. b), oraz dróg, o których mowa w ust. 3 pkt 2 lit. b), wyłącznie w zakresie utrzymania i ochrony.

2. Zadania w zakresie finansowania budowy, modernizacji, utrzymania i ochrony dróg gminnych i lokalnych miejskich oraz dróg, o których mowa w ust. 3 pkt 1 lit. b) i pkt 2 lit. b), oraz zarządzania nimi, jako zadania własne, finansowane są z budżetów gmin.

3. Zadania w zakresie finansowania budowy, modernizacji, utrzymania i ochrony dróg, w granicach miast, określonych przepisami o zmianie zakresu działania niektórych miast oraz o miejskich strefach usług publicznych oraz zarządzania nimi, finansowane są przez gminę, w odniesieniu do:

- 1) dróg wojewódzkich w granicach miast, jako:
 - a) zadania zlecone, wyłącznie w zakresie budowy i modernizacji,
 - b) zadania własne, wyłącznie w zakresie utrzymania i ochrony,
- 2) dróg krajowych w granicach miast, z wyłączeniem dróg, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b), oraz autostrad i dróg ekspresowych, jako:
 - a) zadania zlecone, wyłącznie w zakresie budowy i modernizacji,
 - b) zadania własne, wyłącznie w zakresie utrzymania i ochrony.

4. Zadania w zakresie budowy, modernizacji, utrzymania i ochrony dróg zakładowych oraz zarządzania nimi finansowane są ze środków podmiotów zarządzających tymi drogami.

5. Budowa, modernizacja, utrzymanie i ochrona dróg publicznych mogą być realizowane przy udziale środków rzeczowych i pieniężnych świadczonych przez osoby fizyczne i osoby prawne, krajowe i zagraniczne oraz jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej.

Art. 3. 1. Wydatki związane z budową, modernizacją, utrzymaniem i ochroną dróg, o których mowa w art. 2 ust. 1, oraz zarządzaniem nimi ustala się w ustawie budżetowej w wysokości nie mniejszej niż 30% planowanych na dany rok wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

2. Subwencję drogową rekompensującą gminom utracone dochody z tytułu częściowej likwidacji podatku od środków transportowych ustala się w ustawie budżetowej w wysokości nie mniejszej niż 6,66% planowanych na dany rok wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Art. 4. 1. Środki finansowe, o których mowa w art. 3 ust. 1, przeznacza się na finansowanie:

- 1) dróg krajowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, w wysokości 54%,
- 2) dróg krajowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. c), w wysokości 14%,
- 3) dróg krajowych i wojewódzkich, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. a), b) i d), w wysokości 32%.

2. Środki finansowe, o których mowa w ust. 1, mogą być również przeznaczone na finansowanie zadań w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa ruchu drogowo-

wego, wynikających z przepisów o drogach publicznych.

3. Rada Ministrów może zmienić, w drodze rozporządzenia, wysokość środków przeznaczonych na finansowanie dróg, o których mowa w ust. 1, w granicach do pięciu punktów procentowych.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób podziału na województwa środków finansowych przeznaczonych na drogi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. a), b) i d).

5. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej określi, w drodze rozporządzenia, corocznie podział środków finansowych na drogi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. c).

Art. 5. Źródłem finansowania dróg publicznych są również środki finansowe określone przepisami o drogach publicznych i przepisami o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.

Art. 6. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627 oraz z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 497 i Nr 106, poz. 677) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się art. 14;

2) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Podmioty prowadzące działalność gospodarczą są obowiązane do udziału w kosztach budowy, modernizacji oraz utrzymania dróg, jeżeli użytkowanie tych dróg jest związane bezpośrednio z potrzebami tych podmiotów.

2. Udział podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w kosztach utrzymania dróg następuje w wypadku, gdy obciążenie ruchem drogowym, wywołanym działalnością tego podmiotu, przekracza 20% ogólnego obciążenia drogi.

3. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady udziału podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w kosztach, o których mowa w ust. 1 i 2.”;

3) w art. 17:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dróg krajowych poza granicami miast, w których przewodniczącym zarządu gminy jest prezydent miasta, oraz dróg krajowych o przeważającym ruchu tranzytowym i obwodnic położonych w granicach tych miast,”

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dróg krajowych w granicach miast, w których przewodniczącym zarządu gminy jest

prezydent miasta, z wyłączeniem odcinków dróg krajowych o przeważającym ruchu tranzytowym i obwodnic położonych w granicach tych miast,”;

4) skreśla się art. 19;

5) w art. 23 w ust. 2 wyrazy „art. 14 ust. 1 pkt 1 lit. c)” zastępuje się wyrazami „art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o finansowaniu dróg publicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 780)”;

6) w art. 39 w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „art. 14 ust. 1 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o finansowaniu dróg publicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 780)”.

Art. 7. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 31 i Nr 101, poz. 444, z 1992 r. Nr 21, poz. 86, z 1994 r. Nr 123, poz. 600, z 1996 r. Nr 91, poz. 409 i Nr 149, poz. 704 oraz z 1997 r. Nr 5, poz. 24, Nr 107, poz. 689 i Nr 121, poz. 770) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Opodatkowaniu podatkiem od środków transportowych podlegają:

1) samochody ciężarowe o ładowności od 2 ton do 12 ton,

2) samochody ciężarowe o ładowności powyżej 12 ton,

3) ciągniki siodłowe i balastowe,

4) przyczepy i naczepy o ładowności powyżej 5 ton,

5) autobusy.”;

2) w art. 9:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „lub wpisany do rejestru”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli środek transportowy stanowi współwłasność dwóch lub więcej osób fizycznych lub prawnych, obowiązek podatkowy w podatku od środków transportowych ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach.”

c) w ust. 2 skreśla się wyrazy „lub wpisanego do rejestru”,

d) w ust. 3:

— po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „i ust. 1a”,

— skreśla się wyrazy „lub wpisany do rejestru” oraz wyrazy „lub wpisanego do rejestru”,

e) w ust. 4 i 5 po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „i ust. 1a”,

f) w ust. 6 skreśla się wyrazy „, a w odniesieniu do jachtów, promów i łodzi — na której terenie są zarejestrowane”;

3) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Rada gminy określa, w drodze uchwały, wysokość stawek podatku od środków

transportowych, z tym że roczna stawka podatku od jednego środka transportowego nie może przekroczyć:

- 1) od samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 12 ton oraz ciągnika siodłowego i balastowego — 1.500 zł,
- 2) od samochodu ciężarowego o ładowności od 2 ton do 12 ton, przyczepy i naczepy o ładowności powyżej 5 ton oraz autobusu — 1.159,87 zł.”;

4) w art. 11 w ust. 3 wyrazy „w art. 10 ust. 1” zastępuje się wyrazami „w art. 10”;

5) w art. 12:

- a) w ust. 1 skreśla się pkt 3,
- b) skreśla się ust. 2 i 3;

6) w art. 20 w ust. 1 po wyrazach „w art. 10” skreśla się wyrazy „ust. 1”.

Art. 8. W ustawie z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640 oraz z 1997 r. Nr 111, poz. 722 i Nr 123, poz. 776) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 37 w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „17 i 19” zastępuje się wyrazami „17, 19 i 21”;
- 2) w załączniku Nr 6 dodaje się poz. 21 w brzmieniu:

Poz.	Symbol SWW	Nazwa towaru (grupy towarów)
„21	bez względu na symbol SWW	Gaz wykorzystywany do napędu pojazdów samochodowych oraz napełniania butli turystycznych o masie do 5 kg”

Art. 9. W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o finansowaniu gmin (Dz. U. Nr 129, poz. 600, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 124, poz. 601 i Nr 154, poz. 794, z 1996 r. Nr 149, poz. 704 i Nr 156, poz. 774 oraz z 1997 r. Nr 79, poz. 484, Nr 193, poz. 734 i Nr 121, poz. 770) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) subwencja ogólna i subwencja drogowa ustalane według zasad określonych w niniejszej ustawie.”;

2) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Każda gmina otrzymuje z budżetu państwa subwencję ogólną oraz subwencję drogową.”;

3) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Łączną kwotę subwencji ogólnej dla gmin ustala się jako sumę nie mniejszą niż 7,5% planowanych dochodów bu-

dżetu państwa oraz kwot wpłat gmin, ustalonych według zasad określonych w art. 15a.

2. Kwotę subwencji drogowej ustala się w wysokości nie mniejszej niż 6,66% planowanych w ustawie budżetowej wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.”;

4) po art. 12a dodaje się art. 12b w brzmieniu:

„Art. 12b. Subwencję, o której mowa w art. 12 ust. 2, Minister Finansów przekazuje gminom w dwóch ratach w terminach do dnia 31 maja i 31 października każdego roku.”;

5) w art. 15b w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) rocznej kwocie subwencji drogowej przyjętej do projektu ustawy budżetowej w terminie do dnia 31 października roku poprzedzającego rok budżetowy,”;

6) po art. 27e dodaje się art. 27f w brzmieniu:

„Art. 27f. 1. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, w porozumieniu ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, zasady i tryb przyznawania gminom subwencji drogowej, o której mowa w art. 12 ust. 2.

2. Wysokość subwencji, o której mowa w ust. 1, dla każdej gminy w 1998 r. nie może być niższa od utraconej kwoty dochodu z tytułu częściowej likwidacji podatku od środków transportowych z roku 1997, zwaloryzowanej wskaźnikiem, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 31 i Nr 101, poz. 444, z 1992 r. Nr 21, poz. 86, z 1994 r. Nr 123, poz. 600, z 1996 r. Nr 91, poz. 409 i Nr 149, poz. 704 oraz z 1997 r. Nr 5, poz. 24 i Nr 107, poz. 689, Nr 121, poz. 770 i Nr 123, poz. 780).”

Art. 10. W ustawie z dnia 24 listopada 1995 r. o zmianie zakresu działania niektórych miast oraz o miejskich strefach usług publicznych (Dz.U. z 1997 r. Nr 36, poz. 224) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Gminy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 2, przejmują od wojewodów, do prowadzenia jako zadania własne, zadania określone w art. 2 ust. 3 pkt 1 lit. b) i pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o finansowaniu dróg publicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 780), a także w art. 22 ust. 1 pkt 1 i w art. 40 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35,

poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627 oraz z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 497, Nr 106, poz. 677 i Nr 123, poz. 780).”;

2) w art. 5:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) art. 2 ust. 3 pkt 1 lit. a) i pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o finansowaniu dróg publicznych (Dz.U. Nr 123, poz. 780),”

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „i 3”.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r., z wyjątkiem wchodzących w życie z dniem ogłoszenia:

1) art. 3, art. 4 i art. 9, które mają zastosowanie do projektów ustaw budżetowych począwszy od projektu na 1998 r.,

2) art. 7 pkt 3 i 5, które stosuje się do wydania aktów wykonawczych do ustawy, o której mowa w art. 7.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

781

USTAWA

z dnia 4 września 1997 r.

o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności.

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności osób fizycznych będących dotychczasowymi użytkownikami wieczystymi.

2. Przepisy ustawy stosuje się do osób fizycznych, które nabyły prawo użytkowania wieczystego przed dniem jej ogłoszenia i złożą wniosek, o którym mowa w art. 2, do dnia 31 grudnia 2000 r.

3. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do osób fizycznych, którym przysługuje prawo zabudowy nieruchomości ustanowione przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o prawie zabudowy (Dz.U. Nr 50, poz. 280) i złożą wniosek, o którym mowa w art. 2, do dnia 31 grudnia 2000 r.

Art. 2. 1. Użytkownik wieczysty składa wniosek o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności do:

- 1) kierownika urzędu rejonowego, jeżeli użytkowanie wieczyste jest ustanowione na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa,
- 2) wójta, burmistrza (prezydenta miasta), jeżeli użytkowanie wieczyste jest ustanowione na nieruchomości stanowiącej własność gminy.

2. Decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności wydaje organ, o którym mowa w ust. 1. Decyzja ta stanowi podstawę wpisu w księdze wieczystej.

3. Decyzja o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nie narusza praw osób trzecich.

4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności oraz dokumenty potwierdzające prawo użytkowania wieczystego, jakie należy przedstawić wraz z tym wnioskiem.

Art. 3. Organ, o którym mowa w art. 2 ust. 1, odmawia wydania decyzji o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, jeżeli toczy się postępowanie administracyjne dotyczące prawidłowości nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub gminę.

Art. 4. Osoba, która nabyła własność nieruchomości na podstawie art. 2, zobowiązana jest do uiszczenia dotychczasowemu właścicielowi opłaty za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności.

Art. 5. 1. Opłata, o której mowa w art. 4, składa się z rat rocznych płatnych przez:

- 1) 15 lat — jeżeli użytkowanie wieczyste trwało 5 lat i krócej,
- 2) 10 lat — jeżeli użytkowanie wieczyste trwało dłużej niż 5 lat i krócej niż 20 lat,
- 3) 5 lat — jeżeli użytkowanie wieczyste trwało 20 lat i dłużej.